

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Efterløn).

(Lovforslag nr. L 220. Fremsat 13/4 78).

Sammen med denne sag foretoges den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

11) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Langtidsledige).

(Lovforslag nr. L 226. Fremsat 20/4 78).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Inge Fischer Møller (S):

Forslaget om efterløn og foranstaltninger for langtidsledige skal ses i sammenhæng med regeringens beskæftigelsesplan. Da vi i december måned sidste år arbejdede med indførelsen af den såkaldte moratorieordning, afgav arbejdsministeren løfte om at komme med nogle konstruktive tilbud til de langtidsledige. De to forslag, vi behandler nu, er gode og konstruktive, de fortjener begge at få en nærmere omtale.

Formanden:

Jeg vil gerne have ro her til venstre for talerstolen.

Inge Fischer Møller (S):

Efterlønsforslaget er et frivilligt tilbud til alle lønmodtagere, der er mellem 60 og 66 år, uanset om de er arbejdsløse eller erhvervsaktive. Det er en forudsætning, at man har været medlem af en statsanerkendt arbejdsløshedskasse i mindst 5 år inden for de sidste 10 år, ligesom man på ansøgningstidspunktet skal opfylde betingelserne for at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge.

Der er tale om en arbejdsmarkedspolitisk foranstaltning. Ordningen skal administreres af arbejdsløshedskasserne, og medens man får udbetalt efterløn, skal man fortsat indbetale bidrag til arbejdsløshedskasserne. Det er naturligt at koble forslaget på arbejdsløshedskasserne, fordi forslaget er udformet efter forsikringsprincippet og dermed de love og bestemmelser, arbejdsløshedsloven inde-

holder. Der er altså ikke tale om nogen socialpolitisk foranstaltning.

Ved beregningen af efterlønnen tager man som udgangspunkt de sidste 5 ugers lønindtægt – det samme grundlag, der benyttes til beregningen af arbejdsløshedsdagpenge.

I debatten omkring efterlønsforslaget har det fra forskellig side været fremført, at efterlønsordningen ville skabe skel i befolkningen mellem arbejdsløshedskassemedlemmerne på den ene side og resten af befolkningen på den anden side. De, der fører denne kritik frem, må imidlertid gøre sig klart, at skulle ordningen udstrækkes til at omfatte alle mellem 60 og 66 år, ville udgifterne blive så store, at vi slet ingen efterlønsordning ville få.

En forudsætning for udbetaling af efterløn er tilknytning til en anerkendt arbejdsløshedskasse, fordi ordningen finansieres gennem bidrag fra medlemmer og arbejdsgivere. Under udvalgsarbejdet må vi nok se på, om der er mulighed for at hjælpe andre persongrupper.

Det er nævnt, at ordningen er baseret på forsikringsprincippet. Den 1. januar 1977 fik vi en ændring i reglerne om arbejdsløshedsforsikring, der gik på, at også selvstændige kunne forsikre sig. Hvad ordningen kommer til at betyde for en selvstændig, der har meldt sig ind i en anerkendt arbejdsløshedskasse den 1. januar 1977, kan nok bedst belyses ved følgende eksempel: Hvis det skulle være nødvendigt for den selvstændige at lukke virksomheden f. eks. den 1. juli 1980, er den selvstændige berettiget til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge i 1½ år og kan fra den 1. januar 1982 gå over på efterløn til en sats, der det første år svarer til den maksimale sats, hvorefter nedtrapning finder sted. Det, der maksimalt kan udbetales i efterløn, er den dagpengesats, det pågældende medlem ville have været berettiget til at få udbetalt, hvis der skulle have været udbetalt arbejdsløshedsunderstøttelse.

Til en fuldtidsforsikret kan efterlønnen maksimalt udgøre følgende beløb: Hvis den pågældende går på efterløn fra det fyldte 60. år, vil han eller hun de første 2½ år være berettiget til at få udbetalt et beløb på 70.425 kr. om året. De næste 2 år vil den pågældende være berettiget til at få udbetalt 56.340 kr. om året, og de resterende 2½ år vil den pågældende være berettiget til at få udbetalt 42.255 kr. De nævnte beløb udgør henholds-